

07/2006

Un gestión eficaz de los cultivos metropolitanos, clave para el territorio

El crecimiento constante de las ciudades europeas ha afectado sensiblemente a los espacios agrícolas situados a su alrededor, que se han visto reducidos y marginados por las infraestructuras urbanas que se construyen. Jordi Sempre estudia en esta tesis cómo afecta este desarrollo a los agricultores de las áreas metropolitanas de Barcelona y Toulouse.

Els espais agrícoles periurbans són aquelles terres de cultiu de la perifèria de les ciutats que queden relegades, la majoria de vegades, a un segon terme. L'objecte d'aquesta tesi doctoral ha estat esbrinar quines reaccions té la pagesia d'aquests àmbits davant l'inexorable creixement de la urbanització, que suposa la creació constant de noves autopistes, carreteres, vies de ferrocarril o l'ampliació d'aeroports i la consolidació de noves zones industrials.

S'han estudiat diferents sectors de la Regió Metropolitana de Barcelona, a Catalunya, i de l'Àrea Urbana de Toulouse, al sud de França, zones entre les quals es podien establir certs paral·lelismes. Catalunya està més industrialitzada que la regió de Toulouse, que tot i tenir una forta vocació agrícola, els últims temps ha potenciat molt la indústria aeronàutica i aeroespacial,

així com els serveis. D'altra banda, però, la regió de Barcelona s'ha constituït com una de les plataformes logístiques més importants del sud d'Europa.

En aquest context, s'entén que l'agricultura i els seus representants tinguin una veu cada vegada més feble, encara que el seu discurs és més eloqüent a mesura que la pagesia europea s'apropa a la seva desaparició com a gestora directa del territori. Perquè crec que no podrem organitzar el territori com cal si no comptem amb aquest sector a l'hora de decidir sobre el futur. Sembla que a Catalunya i a Espanya la pagesia ha tingut menys pes al llarg de les últimes dècades que no pas a França. Això també s'ha plasmat en la concreció de l'urbanisme: la manca d'una tradició democràtica consolidada a Espanya ha fet que aquest fos poc participatiu, mentre a França el planejament sembla que no ha menystingut tant els espais agraris.

Així doncs, és en aquest context que cal entendre el fet que a Catalunya no parin de sorgir propostes extraordinàries per protegir els espais agraris, com pot ser el Parc Agrari del Baix Llobregat. A França, aquesta política no els és tan necessària perquè el planejament urbanístic aplicat ordinàriament és més eficaç en aquest sentit. Ara bé, la pagesia pateix a una banda i altra del Pirineu: les explotacions cada vegada tenen més problemes per sobreviure, la població agrària disminueix de forma alarmant i no hi ha continuïtat generacional, la globalització econòmica perjudica l'agricultura periurbana i sembla difícil fer-ne una activitat rendible... Tot i així, la proximitat de grans mercats urbans ben a la vora l'afavoreix.

En definitiva, el futur és poc encoratjador per a aquests productors agrícoles, que han perdut poder de decisió en la gestió dels territoris on viuen i treballen, encara que mantenen el control absolut de les activitats de les seves explotacions, tot i la intromissió de les multinacionals en diversos moments del cicle productiu).

Jordi Sempere Roig

Universitat Autònoma de Barcelona

Jordi.Sempere@uab.es

Referencias

Tesis: "La pagesia, gestora o subordinada en el periurbà: semblances i diferències entre la regió metropolitana de Barcelona i l'àrea urbana de Toulourse (1950-2000)". Llegida per Jordi Sempere Roig, el 19 d'octubre de 2005 al Departament de Geografia de la UAB, i dirigida per Antoni F. Tulla

[View low-bandwidth version](#)